

РЕШЕНИЕ

№ 2613

гр. София, 15.04.2015 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47
състав,** в публично заседание на 07.04.2015 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **12456** по описа за **2014** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

7

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно-процесуалния кодекс във вр. с чл. 211 от ЗМВР .

Образувано е по жалба на В. Д. С. от [населено място] срещу ЗАПОВЕД №19643 от 28.10.2014г. на Директора на СДВР, с която на С. е наложено дисциплинарно наказание „писмено предупреждение“ за срок от три месеца.

По изложените в жалбата съображения за допуснати съществени процесуални нарушения, както и за материална незаконосъобразност – се моли заповедта да бъде отменена. В съдебно заседание жалбата се поддържа от адв.П.. Претендира разноси. Ответната страна, чрез юрк.Д. и П., оспорват жалбата като неоснователна и молят да се отхвърли.

Съдът, като взе предвид представените по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Жалбата е от адресат на акта, засегнат неблагоприятно от същия, подадена е на 02.12.2014г. без данни за връчване, поради което следва да се разгледа по изложените в същата доводи.

Предмет на оспорване е заповед ЗАПОВЕД №19643 от 28.10.2014г. на Директора на СДВР, с която на С. е наложено дисциплинарно наказание „писмено предупреждение“ за срок от три месеца за следното дисциплинарно нарушение: на 15.08.2014г. за времето от 8.00 до 11.00ч. С. като началник на 05 сектор „Трафик на

хора“ към отдел „Престъпления с висока обществена опасност“-СДВР и като ръководител е провел полицейска операция по предварително изготвен и утвърден план рег.№47165/14г.на зам.директор на СДВР, за проверка на стои отдавани под наем а чужди граждани на [улица]. При проверката е установено лицето Л. Д. П., подсъдим по нохд 09387/05 на СРС с мярка „задържане“, който е успял да се отклони и да избяга. Установено е, че са подсигурени входовете на сградата и двора, но не и наблюдение на прозорците. С оглед изложеното – е констатирано, че С. е провел операцията без да е организиран предварително оперативно проучване, не е отчет броя на лицата установени на адреса /45/, като е използвал само 12 полицейски служители, което е довело до невъзможност да изпълни служебните си задължения по длъжностна характеристика №я 29304 от 29.04.2014г., както и е нарушил т. 2 от частни разпореждания на план рег.№47165/14г. и т.7, т.8 и т.11 от Заповед №І-з-1213 от 03.10.2008г. на Главния Секретар на МВР –което е нарушение на служебната дисциплина по смисъла на чл.194, ал.1 т.1 пр.2-ро, ал.3 и ал.4 от ЗМВР, за което по чл.199, ал.1 т.3 от ЗМВР се предвижда наказание писмено предупреждение.

Следва да се има предвид, че със заповед №1595 от 20.08.2014г. е разпоредено извършването на проверка. В хода на същата - С. е дал обяснения, в които е възразил по предложението за налагане на наказание. Видно от последното на л.14 от 04.09.2014г. е проведен преди мероприятиято инструктаж като проверката е следвало да започне от горните към долните етажи и установени чужденците да се разделят на такива със и без документите. Акцентирано е, че адресът не е проучен. Служителите на място са разпределени по наличните входове, установените чужденци са проверени по указания начин, както и българските граждани, но е било установено, че лицето П. /обявен за издирване/ се е отклонил от мястото, където е стоял.

Проверката е завършила със справка №я-58963 от 02.10.2014г./л.16/ и видно от същата – от обясненията на Е. А. се установява, че проверяваният адрес е хотел, на място ги посрещнало лице представило се за управител на хотела и е започнала проверката. Потвърждават се данните за предварителния инструктаж, както и изнесеното от С.. А. не е бил очевидец на това как обявеното за издирване лице и от къде е избягало. От сведенията на Н. И. се установява, че същият заедно с Г. се качили на втория етаж, където установили момче и момиче български граждани, които били свалени за проверка в двора на хостела. Разбрал е, че друго лице български гражданин е избягало. Г. твърди, че той, но заедно със С. се качили да проверят помещенията на втория етаж, където установили момчето и момичето, които били заведени за проверка в стая, където имало семейство чужди граждани с малко дете. Отразено е, че са разпитани Т., П., Д. и В., но същите отново не са очевидци относно начинът на отклоняване на лицето. Очевидец е К., който заявява, че всичките лица били свалени в двора, като в него били документите им. Направена е справка на П. като дежурният му отговорил, че лицето е обявено за издирване, като дал личната карта на Ш., да го задържи. П. е извикан по име, като не е отговорил и е установено, че се е отклонил. В сведенията на Ш. не присъстват изложените факти. С оглед изложеното – комисията със справката е установила, че С. не е проучил предварително данните, свързани с мероприятиято, което е довело до неадекватно планиране на силите -12 служители при 45 задържани лица, поради което Комисията е предложила налагането на наказание на С..

СЪДЪТ НАМИРА СЛЕДНОТО:

На първо място по компетентността на издателя на заповедта. Видно от същата –тя е

издадена от И. С. на длъжност Директор на СДВР. Следва да се има предвид, че наказаното лице е служител категория Г, като видно от чл.228, ал.1, т.3 от ЗМВР /отм./ лицата по чл.186 ЗМВР /отм./ могат да налага порицание за служители от категория Г вкл. по чл.228, т.3 от ЗМВР /отм./. Безспорно сред дл.лица по чл.186 от ЗМВР са директорите на дирекции, поради което заповедта е издадена от надлежен орган.

На първо място –жалбоподателят релевира допуснати съществени процесуални нарушения: на чл.195, ал.1 от ЗМВР като се твърди, че нарушението е установено към момента на издаването на заповед №1595 от 20.08.2014г. като наказанието е наложена на 28.10.2014г. след 2-месечния срок. Визира се и нарушение на чл.206, ал.1 от ЗМВР –не са дадени писмени обяснения и като такива не може да се сметат сведенията му от 04.09.2014. , като не оспорва, че е дал сведения и от 27.10.2014г., но твърди, че не е уведомяван, че срещу него има образувано дисциплинарно производство. Твърди се, че не е отчетена тежестта на нарушението като се акцентира, че неправилно е маркирано, че лицето вече е наказвало със забележка, което следва да е заличено. На второ място – по същество се оспорва извършеното деяние.

По процесуалните доводи в жалбата –същите не се споделят. Със заповедта за образуване на дисциплинарно производство срещу определено лице – не може да се счете, че ответникът има доказателства за авторството на същото по отношение на конкретното деяние. Целта на производството е именно да се събрат такива сведения за виновността или невинността му. Ответникът знае за това, че конкретното лице е извършило деянието едва, когато получи обобщената справка на комисия с нейното предложение. Смисъл на срока по чл.195, ал.1 от ЗМВР е дисциплинарно-наказващият орган да бездейства в срока в който може да наложи наказание и това му поведение да се преклудира с изтичането на 2м.. Към момента на заповедта за образуване на производство – ответникът не е можел да наложи никакво наказание на С., тъй като не са били изяснени фактите и обстоятелства по случая. Не се споделя и втория довод, тъй като сведенията от С. на л.27 е от 27.10.2014г. и видно отговора - той е запознат с резултатите от проверката и предложението за налагането на дисциплинарно наказание. Видно от справка - същата му е връчена на 07.10.2014г.. Не е съществено процесуално нарушение, че изрично не е поканен да даде обяснения. Целта на даването им е да може да е запознат с резултатите от проверката и по нататъшния ход на същата- конкретно тази цел е постигната и правото на защита на лицето не е било накърнено. Не се споделя и третото възражение относно необсъждането на обстоятелствата при извършване на нарушението и определяне вида на наказанието. За вида на наказанието се твърди, че не било съобразено това, че лицето има забележка и 14 награди. Следва да се има предвид, че законодателят визира в чл.199, ал.1 т.3 от ЗМВР кога да наложи писмено предупреждение –и конкретно при небрежност в служебната дейност или лошо изпълнение на заповед, като е нарушението по чл.194, ал.2 /а не ал.1 както сочи ответника, но това не е същ.пр.нар-е/, т.1 пр.второ, алт.3 и 4- т.е неизпълнение на заповедите и разпорежданията, каквито са посочени в обжалвания акт. В тази връзка е визирано в последния - нарушение на дл.характеристика /т.III/ л.65, на т.2 от Плана /л.78/, както и на т.7,8 и 9 от заповед I-з-1213 от 03.10.2008г. на главния секретар.

Видно от дл.характеристика в т.III са основните задължения вкл. абзац 3-планирането, организирането и провеждането на ОИМ, която е утвърдена със заповед от 30.04.2014г. и съответно е връчена на лицето на 12.04.2014г., като обстоятелствата изложени в обжалваната заповед касаят нарушения във връзка с организацията на

операцията и по-специално е посочено, че не е организиран предварително оперативен проучване на адреса. Следователно посочено е изпълнителното деяние – бездействие, посочено е, че същото е свързано с организацията на мероприятиято, поради което деянието е описано със съставомерните му факти, поради което следва да се установи дали по същество същите са били налични.

Във връзка с изложеното -видно от показанията на свидетеля Г. се касае за хостел като още преди провеждане на операцията е било ясно за С., че хората са недостатъчни. СЪДЪТ дава вяра на показанията на този свидетел, независимо, че е подчинен пряко на С., относно факта, че са искани допълнително хора /предходния ден от Началника на „Охранителна полиция“, но такива не са били подsigурени, тъй като тези показания не са оборени от ответника. Жалбоподателят е доказал положителния факт, че е поискал от конкретно лице на определена дата още лица, но му е било отказано по конкретна причина /че има и други операции/. Ответникът, надлежно представляван, е имал възможност отново чрез гласни доказателства да опровергава всяко едно от въведените обстоятелства. Фактът, че Г. е пряко подчинен на С. –не води до извода, че следва да не бъдат кредитирани показанията му. Същите, за разлика от тези на Ш. и К. - са обстоятелствени и подробни, без липса на отговори по поставените въпроси и наличие на фрагментарност. Г. разкрива, че още от самото начало е било изяснено, че поради малкото служители - всички установени лица в хотела ще се свалят на двора, който е бил подsigурен т.е. имало е охрана. Видно от показанията му на двора е имало и лица, които да наблюдават и пазят свалените, докато се извърши справка на самоличността им. Преди това още в помещенията, в които се намират лицата им се вземат личните карти и съответно се съпровождат до двора, като картите се предават на конкретния проверяващ, а лицата на униформен служител, който следва да ги пази. Следователно –свидетелят сочи за организация, изразяваща се в проучване на адреса, поради което СЪДЪТ не може да приеме, че след като има създадена подобна организация - С. в други части по подготовката е допуснал небрежност, поради което именно дава вяра и на казаното от Г., че С. е бил наясно, че ще се установят много лица и участващите в акцията не са достатъчни. Подобно знание е обосновано да се предположи и предвид това, че провереният обект – е хостел на няколко етажа. От друга страна – разпитаните по делото униформени потвърждават, че инструктаж е имало, но същите по –скоро дават сведения относно обстоятелствата по изчезването на П.. Видно от показанията на св.К.- същият само е направил справката чрез обаждане до диспечера по личната карта на П.. Свидетелят не отрича, че и той се е качвал по етажите, като е свалил двама чужденци, които е предал за пазене в двора на друг колега. Обяснява, че личната карта не му се подава от лицето, а от колегата, който е свалил до двора притежателят й. От показанията на св.Ш. също се установява, че картата от К. му е предадена и се установило, че лицето липсва. Този свидетел също сочи, че е свалил две лица на двора –чужди граждани. Показанията на двамата свидетели като цяло СЪДЪТ ги кредитира /вкл. като цяло за наличната организация и конкретен пропуск на униформен служител по отклоняване на П./, но същите в определени части са обстоятелствени, а в други не, поради което по изложената причина за това, че едва в процеса било решено лицата да се свалят на двора- а не предварително като указания от инструктажа – СЪДЪТ не им дава вяра. Следва да се има предвид, че безспорно се установи, че малкият брой участници не е попречил да има организация – лицата са били свалени на двора, личната им карта е предавана на определен служител, а лицето на друг т.е. някой е свалил на двора П. и

му е взел преди това личната карта. Това лице не се установява кое е в дисциплинарното производство, но съответно С. не е наказан за допуснатото от униформеното лице нарушение, а за неорганизиране на предварително проучване. Видно от показанията на Г. – по планирането не са били установени пропуски, а точно обратното събрана е информация, че следва да има още лица, поискани са такива, но е било отказано. Както се подчерта – това е единственият граждански разпитан участник от операцията и СЪДЪТ напълно кредитира показанията му по гореизложените вече съображения за обстоятелственост и непротиворечивост, за разлика от показанията на К. и Ш. – които са фрагментарни на моменти. Същите няма как да не знаят на кое лице от тях е било разпорежено да пази лицата на двора, както К. е правел съответно справките, а не Ш. например, поради което СЪДЪТ конкретно не кредитира показанията на Ш., че в хода на операцията се е взело това решение /“обстоятелствата наложили да слезем в двора“/. От друга страна - видно от показанията на всичките свидетели само на двора е била разположена система за връзка с оператора за проверка на данните, поради което дори всеки от тях да е намерил по две лица /както се твърди/ е бил задължен да ги сваля долу, а не по етажите да прави справка, особено за чужденците, за които справка е правел единствено миграционен служител.

Следователно – С. не е допуснал нарушение на част III от длъжностната характеристика по отношение на организацията на акцията, както и не е допуснал нарушение на т.2 от Плана, която касае съвсем различно от това в дл. характеристика задължение на ръководителя - да създаде надеждна радиовръзка с ОДЦ, а безспорно такава е създадена, както и фактите в обстоятелствената част на обжалваната заповед не са свързани с констатации за липсата ѝ. Относно посочените за нарушени т.7,8 и 9 от заповед I-3-1213 от 03.10.2008г. на Главния секретар –същата е част от преписката е многократно е било указано на ответника да я представи, вкл. и доказателствената му тежест, което не е изпълнено.

Следователно – по същество не се установи, че С. не е провел предварително оперативно проучване –дисциплинарно нарушение на чл.194, ал.2, т.1 пр.2-ро от ЗМВР, поради което заповедта е материално незаконосъобразна и следва да се отмени, ведно с последиците -500лв. разноски за адвокатско платено възнаграждение, ВОДИМ от горното СЪДЪТ и на основание чл. 172, ал. 2, от АПК

РЕШИ:

По жалба на Р. Б. П. от [населено място]

ОТМЕНЯ ЗАПОВЕД №19643 от 28.10.2014г. на Директора на СДВР, с която на В. Д. С. е наложено дисциплинарно наказание „писмено предупреждение“ за срок от три месеца.

ОСЪЖДА СДВР да заплати на жалбоподателя направените по делото разноски в размер на 500лв..

Решението може да се обжалва в 14-дневен срок с касационна жалба пред ВАС чрез АССГ.

Преписи на страните.

Съдия:

